

3) Amennyiben a második kérdésre adott válasz igenlő, az olyan helyzetbeli különbség, mint amilyen egyfelől az európai iskolákba kirendelt tanárok — akik díjazását a nemzeti hatóságok és az őket foglalkoztató európai iskola együttesen biztosítja —, másfelől az Európai Közösség tisztviselői — akik díjazását egyedül ez utóbbi biztosítja — között áll fenn, a fent hivatkozott cikkekben szereplő elvekre tekintettel, illetve annak ellenére, hogy a[z Európai Iskolákba kirendelt alkalmazottak] személyzeti szabályzat[a] kifejezetten utal az európai tisztviselők személyzeti szabályzatára, indokolhatja-e, hogy eltérőek legyenek a vásárlóerő egységességének fenntartása érdekében alkalmazott árfolyamok?

(¹) HL 1994., L 212., 3. o.

Az Augstākās tiesas Senāta (Lett Köztársaság) által 2009. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Schenker SIA kontra Valsts ieņēmumu dienests

(C-199/09. sz. ügy)

(2009/C 193/12)

Az eljárás nyelve: lett

A kérdést előterjesztő bíróság

Augstākās tiesas Senāta

Az alapeljárás felei

Felperes: Schenker SIA

Alperes: Valsts ieņēmumu dienests.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i 2454/93/EGK bizottsági rendelet (¹) 6. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy egy kötelező érvényű tarifális felvilágosítás iránti kérelem vonatkozásában olyan azonos áruk tekintetében kell kibocsátani kötelező érvényű tarifális felvilágosítást, amely áruk a vonatkozó áruval azonos kereskedelmi névvel, sorszámmal vagy egyéb más azonos, megkülönböztető vagy azonosító jellemzővel rendelkeznek?

(¹) HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet 6. kötet 3. o.

Az Elsőfokú Bíróság (második tanács) T-249/06. sz., Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), korábban Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), korábban Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT kontra az Európai Unió Tanácsa ügyben 2009. március 10-én hozott ítélete ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2009. május 27-én benyújtott fellebbezés

(C-200/09P. sz. ügy)

(2009/C 193/13)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: H. van Vliet, C. Clyne meghatalmazottak)

A többi fél az eljárásban: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), korábban Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT, Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), korábban Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, az Európai Unió Tanácsa

A fellebbező kérelmei

A fellebbező kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül az ítélet rendelkező részének 1. pontját;
- utasítsa el a keresetet teljes egészében;
- az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás felpereseit kötelezze a fellebbezési eljárás Bizottság részéről felmerült költségeinek a viselésére

Jogalapok és fontosabb érvek

A FELLEBEZÉS ELSŐ JOGALAPJA — a gazdasági egység fogalmának alkalmazása az exportár meghatározásakor

A Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság két tekintetben tévesen alkalmazza a jogot, amikor megállapítja: „A rendes érték számítására vonatkozó, azonban analógia útján az exportár számítására is alkalmazandó állandó ítélezési gyakorlat szerint a jogilag önálló társaságokból álló csoporton belül a gyártási és értékesítési tevékenységek felosztása semmit nem változtat azon a tényen, hogy olyan gazdasági egységről van szó, amely a végzett tevékenységek összességét ilyen módon szervezi, amelyeket más esetben jogi szempontból is önálló egység végez”.

Először is az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem indokolta meg, hogy miért alkalmazandó analógia útján az ún. gazdasági egység fogalma az exportárnak a dömpingellenes vám kiszámításakor való meghatározására.

Másodszer, az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem követte a Bíróság gazdasági egységre vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlatát, ideértve többek között a Sharp Corporation, a Minolta Camera, a Ricoh- és Canon-II ügyben hozott ítéletét, amelyekben ellentétes határozatot hozott.

A FELLEBEZÉS MÁSODIK JOGALAPJA — a bizonyítás terhe és a felülvizsgálati mércé

E jogalapot a fellebbező a bizonyítás terhére és a felülvizsgálati mércére alapítja. A Bizottság e tekintetben kifejtett álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság a 180–190. pontban tévesen alkalmazza a jogot azáltal, hogy nem a megfelelő felülvizsgálati mércét alkalmazza. A Kundan- és a Tata-ügyben hozott ítéletre hivatkozva az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta azon tény figyelembevételét, hogy az említett ítéletek megfogalmazásából következően az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdését éppen azért fogadták el, hogy rendezzék az olyan helyzeteket, mint amilyen az alapügyben szerepel. E rendelkezés egyértelműen bizonyos mérlegelési jogkört enged az intézmények számára. Az Elsőfokú Bíróság helytelen jogi követelményt írt elő, amely következésképpen különösen magas bizonyítási terhet rótt az intézményekre olyan területen, ahol főszabály szerint széles körű mérlegelési jogkörrel rendelkeznek. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon, hogy az intézmények a tények értékelésekor nyilvánvaló hibát követtek el.

A FELLEBEZÉS HARMADIK JOGALAPJA — Az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első albekezdése.

E harmadik jogalap a vitatott ítélet 193-197. pontját kifogásolja. Ebből következik, hogy amennyiben a fellebbezés első vagy a második jogalapja megalapozott, akkor az Elsőfokú Bíróság saját érvelésének folyományaként jogilag téves azon megállapítása, hogy az intézmények megsértették a 2. cikk (10) bekezdését.

A FELLEBEZÉS NEGYEDIK JOGALAPJA — A VÉDELEMHEZ VALÓ JOG

E jogalap a vitatott ítélet 200-211. pontját kifogásolja. A Bizottság álláspontja szerint e pontokban az Elsőfokú Bíróság túlzottan szigorú, ennél fogva jogosulatlan követelményt támasztott a felperesek védelmi joga vonatkozásában. A kiigazítás összegét és az általa érintett műveletek számát már ismerték a felperesek bizonyos ideje (az első végleges tájékoztató dokumentum óta). Továbbá a második végleges tájékoztató dokumentum a felpereseknek a megkapott dokumentum vonatkozásában tett megjegyzésére válaszul pontosítást nyújtott; a Bizottság tisztázta, hogy a 2. cikk (9) bekezdésére a kiigazítás jogalapjaként való korábbi hivatkozás téves volt. Ennélfogva a felperesek teljes mértékben tisztában voltak azon okokkal, hogy a Bizottság miért kívánt kiigazítást alkalmazni, nevezetesen, hogy álláspontja szerint a Sepco kereskedőként jár el, amely a felperesek javára hasonló feladatokat lát el, mint a jutalék alapján dolgozó ügynök.

A Bizottság álláspontja szerint a felperesek ilyen tájékoztatása elegendő volt a védelemhez való joguk gyakorlásához. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazza a jogot, amikor a 201. pontban kifejti, hogy a végleges tájékoztatóban e tekintetben több információt kellett volna közölni. Az Elsőfokú

Bíróság álláspontjával ellentétben a felperesek tudatában voltak azoknak az indokoknak, amiért a Bizottság e kiigazítást kívánta fűzni a Tanácshoz intézett javaslatához, nevezetesen, hogy a Sepco felperesekkel való kapcsolatár kiterjedt a 2. cikk (10) bekezdése i) pontja második mondatának hatálya. Továbbá a Bizottság álláspontja szerint a véleményét alátámasztja a Bíróság korábbi ítélkezési gyakorlata is (pl.: az EFMA-ügyben hozott ítélet).

Végül a Bizottság álláspontja szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazza a jogot, amikor a 209. pontban, „egybemossa” a kiigazítás jogosságára vonatkozó érdemi kérdést, a felperesek védelemhez való jogának tiszteletben tartására vonatkozó kérdéssel. Megállapítja, hogy: „[...] a fenti[ek] [...] alapján bizonyosodott, hogy [az intézmények jogtalanul jártak el a kiigazítás alkalmazásakor]. Ezért meg kell állapítani, hogy az intézmények, mivel nem adtak végleges indokolást már a második végleges tájékoztatónál, megsértették a felperesek védelemhez való jogát. Az Elsőfokú Bíróság állításával ellentétben azonban nem áll fenn összefüggés e két kérdés között. Az a pusztán tény, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg, hogy jogosulatlan volt a kiigazítás, nem jelenti azt, hogy megsértették a felperesek védelemhez való jogát. Az a kérdés merül fel, hogy az intézmények a közigazgatási eljárás alatt ellátták-e a felpereseket a szükséges információval ahhoz, hogy tájékoztatást tudjanak nyújtani. Az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy jogosulatlan volt a kiigazítás, nem jelenti azt, hogy „ennélfogva” a közigazgatási eljárás alatt megsértették a felperesek védelemhez való jogát”.

VAJON MAGA A BÍRÓSÁG HATÁROZHAT-E A VITATOTT JOGALAPOKRÓL (vagy vissza kell-e utalni az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz)

A Bizottság álláspontja szerint, amennyiben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy megalapozottak a fenti jogalapok, és hatályon kívül helyezi a vitatott ítélet rendelkező részének 1. pontját, kellően teljes aktával rendelkezik ahhoz, hogy maga határozzon a vonatkozó jogalapokról (és elutasítsa azokat). Mindazonáltal ez a kérdés a Bíróság hatáskörébe tartozik, és a Bizottság nem megy messzebb e tekintetben.

A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2009. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Flachglas Torgau GmbH kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-204/09. sz. ügy)

(2009/C 193/14)

Az eljárás nyelve: német

A kérdést előterjesztő bíróság

Bundesverwaltungsgericht